

Arrest

nr. 317 906 van 4 december 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 januari 2024 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 13 november 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 21 november 2021.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 28 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 29 juli 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 266 357 van 10 januari 2022 weigerde de Raad verzoekster als vluchteling te erkennen en om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. Verzoekster diende, via een op 5 mei 2023 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 26 januari 2024 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die haar op 7 februari 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.05.2023 werd ingediend door :

[A.P.C.M.] [...]

[...]

nationaliteit: El Salvador

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar verzoek om internationale bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 28.06.2019 een VIB in. Dit VIB werd op 12.01.2022 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 24.02.2022 en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 2 jaar en 7 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verklaart dat er zich in El Salvador geen Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging bevindt waardoor dit feit de indiening van een verblijfs-/visumaanvraag bemoeilijkt en dat Salvadoraanse onderdanen dan ook verplicht zijn om naar Panama te gaan indien ze een aanvraag willen indienen bij de Belgische ambassade. Echter, ondanks het feit dat zij zich inderdaad dient te wenden tot de Belgische ambassade te Panama voor het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, legt betrokkene geen bewijzen voor dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die haar zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Panama te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien geldt de verplichting om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische ambassade te Panama voor alle Salvadoranen. Deze verplichting kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Salvadoraanse burgers.

Verder verklaart betrokkene dat zij wettelijk samenwoont met haar partner, de heer [S.M.] [...], dewelke over een legaal verblijf beschikt. Zij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor haar partner onmogelijk is om

haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame relatie, de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.

Voor wat betreft de verwijzing naar haar sociale banden, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat deze sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Tot slot verklaart betrokkene dat zij meermaals tewerkgesteld werd via het interimkantoor [...] en dat zij van juni 2021 tot en met september 2021 gewerkt heeft als productiemedewerker. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 28 juni 2019 in België verblijft, dat zij Nederlandse taallessen heeft gevolgd, dat zij in 2020 met succes deelnam aan een cursus maatschappelijke integratie, dat zij werkwilgig is, dat zij ook een opleiding 'Technische werkzaamheden wanden plaatsen 1' volgde in het Centrum voor Volwassenonderwijs De Verdieping te Heusden-Zolder en dat zij diverse getuigenissen voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om een aanvraag vanuit België in te dienen. De thans bestreden beslissing stelt immers:

"Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar verzoek om internationale bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 28.06.2019 een VIB in. Dit VIB werd op 12.01.2022 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 24.02.2022 en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 2 jaar en 7 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verklaart dat er zich in El Salvador geen Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging bevindt waardoor dit feit de indiening van een verblijfs-/visumaanvraag bemoeilijkt en dat Salvadoraanse onderdanen dan ook verplicht zijn om naar Panama te gaan indien ze een aanvraag willen indienen bij de Belgische ambassade. Echter, ondanks het feit dat zij zich inderdaad dient te wenden tot de Belgische ambassade te Panama voor het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, legt betrokkene geen bewijzen voor dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die haar zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Panama te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien geldt de verplichting om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische ambassade te Panama voor alle Salvadoranen. Deze verplichting kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Salvadoraanse burgers."

Eerst en vooral heeft de verzoekende partij nooit de duur van haar asielprocedure als argument ingeroepen. Wel heeft zij de totale duur van haar aanwezigheid in België (langer dan haar asielprocedure en op het moment van de aanvraag reeds 4 jaar) aangehaald. Hier krijgt zij geen enkel antwoord op. Op dat vlak is de motivering aldus niet adequaat en kan van een schending van artikel 9bis j° het zorgvuldigheidsbeginsel (onderdeel van de materiële motiveringsplicht) gewag worden gemaakt.

Ten tweede verwees de verzoekende partij naar het feit dat de afwezigheid van een Belgische ambassade in El Salvador, waardoor zij naar Panama moet gaan, de indiening van een aanvraag bemoeilijkt. In haar repliek hierop stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij zou moeten bewijzen dat zij "niet in de mogelijkheid is om een Panamese verblijfstitel te bekomen". Hierbij lijkt de verwerende partij de interpretatie van het begrip "buitengewone omstandigheden" te verengen tot de gevallen van onmogelijkheid, terwijl er ook buitengewone omstandigheden kunnen worden aangenomen in het geval de aanvraag in het buitenland "bijzonder moeilijk" is.

Zo stelde de Raad van State (RvS, n° 88.076 van 20 juni 2000) immers: *Considérant, sur ces deux branches réunies, que les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui [...] rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée;*

Zoals in de aanvraag reeds aangehaald, stelde de Raad van State tevens (R.v.St., nr. 198 769 van 9 december 2009) :

["]“buitengewone omstandigheden”, in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”

De afwezigheid van een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging ter plaatse is dus door de Raad van State erkend als één van de (mogelijke) buitengewone omstandigheden.

Desalniettemin meent de verwerende partij dat het aan de verzoekende partij zou toekomen dat zij aantonen dat zij "in de onmogelijkheid" zou zijn om een verblijfstitel van Panama te kunnen verkrijgen om aldaar de aanvraag in te dienen. Voormeld arrest in acht nemende, zou men nochtans redelijkerwijze mogen verwachten dat de bewijslast dienaangaande op de verwerende partij rust. Het is immers zij die in weerwil van dit arrest ontkent dat er hier buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. Het feit dat men deze bijzonder moeilijke verplichtingen oplegt aan alle Salvadoranen die een Belgische verblijfstitel willen aanvragen is geen argument.

II.1.2. Door de thans bestreden beslissing wordt nu ook het opgebouwde privéleven in België niet correct onderzocht. Doordat de verwerende partij verkeerdelijk weigerde de aanvraag te onderzoeken, werden zowel haar vele vrienden en kennissen in België (zie getuigenverklaringen), haar scholing en haar arbeidsprestaties ten onrechte niet gevaloriseerd:

“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 28 juni 2019 in België verblijft, dat zij Nederlandse taallessen heeft gevolgd, dat zij in 2020 met succes deelnam aan een cursus maatschappelijke integratie, dat zij werkwilgig is, dat zij ook een opleiding ‘Technische werkzaamheden wanden plaatsen 1’ volgde in het Centrum voor Volwassenonderwijs De Verdieping te Heusden-Zolder en dat zij diverse getuigenissen voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Haar relatie (geformaliseerd als een wettelijke samenwoning) wordt wel afgewogen, doch los van de rest van haar privéleven (als een geïsoleerd feit). De belangenafweging die artikel 8 EVRM voorschrijft, is dus wieso niet (correct) gebeurd.

Zo stelde de Raad reeds (RvV dd. 18 juni 2020, nr. 237 116):

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM slechts dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van het voormelde artikel 8 ressorteren. Uit de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat deze vaststelling niet correct is. Verder voert de verwerende partij nog een theoretisch betoog aangaande artikel 8 van het EVRM, weliswaar hoe dan ook slechts in het licht van een eventueel gezinsleven in de zin van het voormelde artikel, waarbij zij onder meer wijst op het feit dat de eerste bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf betreft, op het feit dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor de vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven, op het feit dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg staat en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van “die documenten” geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Voor zover dit betoog aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij al mutatis mutandis kan worden toegepast op het privéleven van de verzoekende partij, wijst de Raad op het volgende. Vooreerst stelt de Raad vast dat dit betoog voor het eerst in de nota met opmerkingen wordt gevoerd en bijgevolg een a posteriori motivering uitmaakt, die aldus de vastgestelde zorgvuldigheids-motiveringsgebreken van de eerste bestreden beslissing niet kan herstellen. Vervolgens benadrukt de Raad dat het gegeven dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is, niet maakt dat de gemachtigde zich niet moet houden aan de hoger uiteengezette verplichtingen die uit dit artikel voortvloeien. Daarnaast wijst de Raad erop dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet precies impliceert dat rekening wordt gehouden met hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Verder kan de verwerende partij in de thans voorliggende omstandigheden, waarin sprake is geweest van een legaal verblijf van bijna dertig jaar tot enkele jaren geleden, niet zonder meer voorhouden dat de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating zou hebben verzocht. Bovendien heeft de Raad hoger reeds uiteengezet dat zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, de toepasselijke beginselen dezelfde zijn en dezelfde kernvraag moet worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In de mate dat de verwerende partij verwijst naar een tijdelijke verwijdering, benadrukt de Raad dat de gemachtigde in het kader van de eerste bestreden beslissing precies moest onderzoeken of een tijdelijke verwijdering om in het land van herkomst een verblijfsaanvraag in te dienen, een schending zou uitmaken van het [...] ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de gemachtigde in dit kader onzorgvuldig heeft gehandeld en de eerste bestreden beslissing niet (afdoende) heeft gemotiveerd.

Uit bovenstaande blijkt aldus dat zelfs bij voortgezet illegaal verblijf [o]f een eerste aanvraag tot toelating tot verblijf artikel 8 EVRM wel degelijk dient te worden getoetst.

II.1.3. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, evenals artikel 8 EVRM heeft geschonden.”

2.2.1. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster stelt in wezen dat zij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens haar wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld.

In eerste instantie stelt verzoekster dat verweerder heeft nagelaten om in aanmerking te nemen dat zij de totale duur van haar aanwezigheid in het Rijk aanbracht als een reden die het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakte om haar aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure in te dienen. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert de Raad evenwel dat verzoeksters grief feitelijke grondslag mist. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, duidelijk gemotiveerd dat het feit dat verzoekster *“sedert 28 juni 2019 in België verblijft”* niet kan verantwoorden dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Hij heeft geduid dat dit een gegeven is dat slechts dienstig is bij een onderzoek van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De stelling van verweerder dat de door verzoekster aangevoerde verblijfstermijn niet als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan worden weerhouden is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat geenszins kan worden geconcludeerd dat verweerder *“de interpretatie van het begrip buitengewone omstandigheden [lijkt] te willen verengen tot de gevallen van onmogelijkheid.”* Door aan te geven dat verzoekster naliet om te bewijzen dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om tijdelijk in Panama – het land waar er een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is waarop zij een beroep kan doen om een verblijfsmachtiging aan te vragen – te verblijven, heeft verweerder slechts aangegeven dat verzoekster in gebreke bleef om concreet, met stukken, aan te tonen dat er voor haar echte hinderpalen bestaan om zich te wenden tot de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Uit verweerders overweging kan niet worden afgeleid dat hij het begrip buitengewone omstandigheden een te strenge invulling zou willen geven en slechts gevallen waarbij de onmogelijkheid wordt aangetoond om een verblijfsmachtiging via de reguliere procedure aan vragen onder dit begrip wenst te laten vallen. Waar verzoekster nog toelicht dat de Raad van State in een arrest heeft verduidelijkt dat de afwezigheid van een Belgische of consulaire post in het land van herkomst van de vreemdeling die om een verblijfsmachtiging verzoekt als buitengewone omstandigheid *“[kan] worden aangevoerd”*, moet worden opgemerkt dat dit rechtscollege, in het zelfde arrest, heeft aangegeven dat dan weliswaar rekening moet worden gehouden met de *“concrete omstandigheden van de zaak”*. Het is dus niet zo dat de Raad van State zou hebben geoordeeld dat de afwezigheid van een diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst van de vreemdeling steeds dient te worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling voorziet trouwens duidelijk dat het enkel aan de

bevoegde minister of diens gemachtigde toekomt om hieromtrent een beslissing te nemen en het is niet kennelijk onredelijk om te stellen dat het feit dat verzoekster zich naar Panama moet begeven om een verblijfsmachtiging aan te vragen op zich geen buitengewone omstandigheid is, aangezien niet blijkt dat zij niet tijdelijk in dat land zou kunnen verblijven. Er moet ook worden onderstreept dat het bewijs inzake het bestaan van een buitengewone omstandigheid dient te worden geleverd door de vreemdeling die voorhoudt dat een dergelijke omstandigheid bestaat. Uit het arrest waarnaar verzoekster verwijst kan niet worden afgeleid dat de Raad van State concludeerde dat er, in een situatie zoals deze waarnaar zij verwijst, een omkering van de bewijslast zou zijn. Verzoeksters bemerking dat de overweging dat alle Salvadoranen die een verblijfsmachtiging willen aanvragen zich naar Panama moeten begeven geen deugdelijk argument is, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Een kritiek die is gericht tegen een overtollige overweging in een bestreden beslissing kan ook niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

Verder moet worden benadrukt dat verzoekster niet kan worden gevolgd in haar betoog dat verweerder weigerde haar aanvraag te onderzoeken. Verweerder heeft immers duidelijk gemotiveerd waarom hij, op basis van de door verzoekster aangebrachte gegevens, niet kon besluiten tot het bestaan van buitengewone omstandigheden. Het feit dat verweerder hierbij aangaf dat de door verzoekster aangebrachte inlichtingen omtrent de taallessen en de opleidingen die zij volgde en inzake haar tewerkstelling tijdens de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming, samen met de getuigenissen van vrienden en kennissen, slechts dienstig zijn bij het ten gronde onderzoek van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, leidt niet tot de conclusie dat hij bepaalde stukken over het hoofd zag, dat hij de relevante gegevens niet wou onderzoeken of dat hij een standpunt innam dat incorrect of kennelijk onredelijk is. Verzoekster toont ook niet aan hoe uit het feit dat zij in België opleidingen volgde, kortstondig was tewerkgesteld en sociale contacten opbouwde in casu in redelijkheid zou kunnen worden afgeleid dat het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst – waar volgens haar verklaring tal van verwanten, onder wie ook haar kinderen en de vader van haar kinderen, verblijven – om vervolgens, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder heeft uiteengezet dat hij een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst om via de reguliere procedure een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit acht ten aanzien van haar recht op een gezins- of privéleven. Hij heeft erop gewezen dat niet blijkt dat verzoeksters partner haar niet kan vergezellen en dat ook niet kan worden vastgesteld dat de andere sociale banden die zij in het Rijk heeft zodanig hecht zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Verzoekster laat verstaan hiermee niet akkoord te gaan, maar toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder enig relevant gegeven betreffende haar privéleven niet correct onderzocht. Het arrest van de Raad waarnaar verzoekster verwijst, dat werd gevelde in een zaak waarin de feitelijke omstandigheden niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak en dat geen precedentenwerking heeft, laat hier niet anders over denken.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid, dat ze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden benadrukt dat verzoekster niet betwist dat zij nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om zich te vestigen. De bestreden beslissing heeft dan ook niet tot gevolg dat haar enig bestaand recht op verblijf wordt ontnomen. Er kan bijgevolg niet worden geoordeeld dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in enig privé- of gezinsleven, die slechts zou zijn toegelaten in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen. Daarnaast moet worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (cf. EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster wist ook of behoorde te weten dat zij, nadat de termijn van negentig dagen gedurende dewelke zij visumvrij in het Rijk kon verblijven was verstreken, slechts in België kon verblijven in afwachting van een beslissing inzake haar verzoek om internationale bescherming en dat indien dit verzoek werd afgewezen zij het land zou dienen te verlaten. Verzoekster kan uit de loutere omstandigheid dat zij tijdens een precair en illegaal verblijf banden zou hebben opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM afleiden (zie in deze zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon/Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie/Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstantinov/Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Er blijkt in casu bovendien ook niet dat zij enkel een gezinsleven in België kan hebben of dat zij haar banden met verwanten, vrienden en kennissen in het Rijk niet kan onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of door wederzijdse bezoeken. Verzoekster maakt, met haar toelichting – waaronder een verwijzing naar eerdere gevolgde opleidingen en een vroegere tewerkstelling –, tevens geenszins aannemelijk dat enig aspect van haar

privéleven, dat onder het de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, daadwerkelijk in het gedrang wordt gebracht. Hierbij moet worden benadrukt dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, op basis van verzoeksters betoog, niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Er kan, in deze omstandigheden, bijgevolg niet worden geconcludeerd dat verweerder enig relevant gegeven uit het oog verloor of dat er op hem enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die een hinderpaal zou vormen om de bestreden beslissing te nemen. Verzoeksters theoretische beschouwingen en haar verwijzing naar arresten, die geen precedentenwerking hebben, leiden niet tot een ander besluit.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK